

РЕШЕНИЕ

№ 281

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7416** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по жалба на „Топлофикация-Разград“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Индустриална зона, [улица], представлявано от М. Н. К., в качеството му на изпълнителен директор, чрез адв. Б. Д., срещу решение № Ц-18 от 01.07.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) в частта по т. 8 от същото, с която са утвърдени по отношение на жалбоподателя пределни цени на топлинната енергия и преференциални цени и премии за електрическата енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, при прилагане на метода на ценово регулиране „норма на възвръщаемост на капитала“, считано от 01.07.2022 г.

С жалбата се твърди, че решението в оспорената част е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията на КЕВР, но същото е незаконосъобразно поради противоречие с разпоредбите на чл. 23, ал. 1 и чл. 31, т. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за енергетиката, тъй като не са спазени изискванията утвърдените пределни и преференциална цена да възстановят разходите за лицензионната дейност на „Топлофикация – Разград“ АД и да осигуряват икономически обоснована норма на възвръщаемост на капитала, както и да са определени по прозрачен начин, основан на обективни критерии. Сочи се, че в решението също така не са изложени ясни и

конкретни мотиви защо комисията не приема възраженията на дружеството относно разходите за амортизации, за заплати и възнаграждения, както и относно намаляване на нормата на възвръщаемост от 5,82 % на 4,48 %. Според жалбоподателя подходът на органа е необоснован и в противоречие с икономическите и счетоводни стандарти, а и със законовите разпоредби. Излага доводи, че КЕВР е определила осреднен полезен живот за всички активи в производството от 15 години и съответно 35 години за активите в преноса на топлинна енергия, който е икономически неаргументиран и противоречи на основни постулати на икономическата и счетоводната наука. В тази връзка подчертава, че активите са различни като видове, с различен полезен живот, придобити са на различни стойности от различните енергийни предприятия. Позовава се на чл. 55 от ЗКПО относно диференциране на разходите за амортизации по категории активи. Жалбоподателят счита, че подходът на осредняване води до предимство за някои дружества и ощетяване на други. Твърди, че КЕВР свежда признатата амортизация на дружествата, регулирани от КЕВР, до 6,67 % годишно на всички активи в производството, с което се пренебрегват техническите им спецификации и съответно регулаторния орган „изкуствено“ удължава полезния живот на всички активи на 15 години.

Относно разходите за заплати и възнаграждения в жалбата се излагат твърдения, че с оспорваното решение те са коригирани от 725 хил. лева на 645 хил. лева, тоест са намалени с 80 хил. лева до нивото на отчетената стойност през 2021 г., увеличена допълнително с 14.77%, в съответствие с т. 1.3 от общия подход - с официалните данни за инфлацията за периода. Сочи се, че средната работна заплата в дружеството изостава, както спрямо средната заплата в сектор „Енергетика“, така и спрямо средната заплата в региона, съгласно данни на НСИ. Излагат се твърдения, че разходите за възнаграждения са присъщи за дейността на дружеството и тяхното непризнаване ще доведе до директна загуба за „Топлофикация – Разград“ АД - ако разходите бъдат реализирани, алтернативно до застрашаване на сигурността на доставките, ако не бъдат.

По отношение на размера на нормата на възвръщаемост жалбоподателят счита, че нейното намаляване през последните 4 години не съответства на нивата на инфлация в страната, а последната засяга пряко два от компонентите, участващи в изчислението ѝ - безрисковата премия и пазарната рискова премия. Жалбоподателят счита, че утвърждаването на цените при норма на възвръщаемост на привлечения капитал под приложимия средно претеглен размер, изчислен въз основа на действащите договори за кредит на дружеството, освен че е в нарушение на Указанията, е в противоречие с възприетия метод за ценообразуване. Позовава се на съдебна практика на Върховният административен съд.

В заключение в жалбата се излагат твърдения, че натрупаните от дружеството загуби, в резултат от незаконосъобразно определените цени на енергия от КЕВР в последните години, не му позволяват да отдели собствен инвестиционен ресурс, както и да привлича и обслужва кредити за извършване на рехабилитация на топлопреносната мрежа, което поставя под риск изпълнението на лицензионната дейност. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решение № Ц-18/01.072022 г. в оспорваната му част по т. 8, с която са утвърдени цени по отношение на „Топлофикация – Разград“ АД в противоречие с материалноправните разпоредби, и да върне преписката на органа с указания да постанови ново решение, съобразено с установената фактическа обстановка и действащата правна уредба. Претендира разноска по делото по

представен списък.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, представляван от юрисконсулт В., оспорва жалбата. Представя писмени бележки с подробно развити аргументи. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Фонд „Сигурност на електроенергийната система“, не изпраща процесуален представител в производството.

Софийска градска прокуратура се представлява по делото от прокурор П., не изразява становище по основателността на жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

„Топлофикация – Разград“ АД е подало заявление с вх. № Е-14-16-5 от 01.04.2022 г. до КЕВР за утвърждаване на цени на електрическа и топлинна енергия, като е представило необходимата информация и приложения.

Във връзка с подадените от дружествата от сектор „Топлоенергетика“ заявления за утвърждаване на цени на енергия е създадена работна група със заповед № З-Е-1051 от 20.05.2022 г. на председателя на КЕВР, която да извърши преглед на заявленията и приложенията към тях.

Изготвен е доклад № Е-Дк-1500 от 23.05.2022 г. от дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ и дирекция „Правна“ в КЕВР, относно извършения регулаторен преглед и утвърждаване на цени на топлинна енергия и определяне на преференциални цени и премии на електрическа енергия от високоефективно комбинирано производство на дружествата от сектор „Топлоенергетика“, считано от 01.07.2022 г.

Докладът е приет по реда на чл. 30, ал. 1 от НРЦТЕ, съответно чл. 47, ал. 1 от НРЦЕЕ, на закрито заседание на КЕВР от 27.05.2022 г., за което е съставен протокол № 128 от 27.05.2022 г. Докладът е публично оповестен, след което е проведено открито заседание за разглеждането му на 02.06.2022 г. С писмо изх. № Е014-00-1004 от 27.05.2022 г. са поканени да присъстват лицата, представляващи дружествата в сектор „Топлоенергетика“, за присъствено или виртуално участие, включително представляващите „Топлофикация – Разград“ АД. Видно от представен протокол № 132 от открито заседание, състояло се на 02.06.2022 г., изпълнителният директор на „Топлофикация – Разград“ АД е присъствал. На основание чл. 30, ал. 4 от НРЦТЕ и чл. 47, ал. 3 от НРЦЕЕ е определен срок за представяне на становища и писмена обосновка на направените на откритото заседание възражения по доклада. Подадено е възражение с вх. № Е-14-16-1003/02.06.2022 г. от представляващия „Топлофикация – Разград“ АД във връзка с изложеното в доклада.

На закрито заседание, състояло се на 03.06.2022 г., КЕВР е приела проект на решение за утвърждаване на пределни цени на топлинна енергия и преференциални цени и премии за електрическата енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, при прилагане на метода на ценово регулиране „норма на възвръщаемост на капитала“, считано от 01.07.2022 г., и е определила дата за общественото му обсъждане съгласно чл. 14 от ЗЕ, вр. с чл. 34 от НРЦТЕ и чл. 51 от НРЦЕЕ, на която са поканени да присъстват заинтересованите лица. Предоставен е на същите 14-дневен срок за представяне на становища по проекта на решение.

След проведено обществено обсъждане на основание чл. 35, ал. 1 НРЦТЕ, съответно

чл. 52, ал. 1 от НРЦЕЕ, състояло се на 07.06.2022 г., на закрито заседание на КЕВР е прието Решение № Ц-18 от 01.07.2022 г., с което в частта на т. 8, касаеща „Топлофикация – Разград“ АД, са утвърдени следните цени на произвеждана електрическа и топлинна енергия:

1. Преференциална цена на електрическата енергия (без ДДС) - 636,37 лв./MWh;
2. Премия по чл. 33а от ЗЕ - 208,91 лв./MWh;
3. Еднокомпонентна цена на топлинна енергия с топлоносител гореща вода (без ДДС) - 144,85 лв./MWh;
4. Ценообразуващи елементи на цените по т. 1 и т. 3:
 - 4.1 Необходими годишни приходи - 11 125 хил. лв., в т. ч.;
 - 4.1.1 Разходи - 10 904 хил. лв., от които условно-постоянни - 1 805 хил. лв. и променливи - 9 099 хил. лв.;
 - 4.1.2 Регулаторна база на активите - 4 933 хил. лв.;
 - 4.1.3 Н. на възвръщаемост - 4,48%;
 - 4.2 Количество електрическа енергия от високоефективно комбинирано производство - 15 200 MWh;
 - 4.3 Количество топлинна енергия с топлоносител гореща вода - 26 660 MWh.

Не са приети всички включени в обосновката на дружеството увеличения на разходи за дейността спрямо предходния регулаторен период, в т.ч. разходите за заплати и възнаграждения са коригирани от 725 хил. лева на 645 хил. лева, или с 80 хил. лева до нивото на отчетената стойност през 2021 г., увеличена допълнително с 14.77%, в съответствие с т. 1.3 от общия подход - с официалните данни за инфлацията за периода. На следващо място, е приложена норма на възвръщаемост на капитала в размер на 4,48 % вместо предложената от жалбоподателя в размер на 5.82 %.

За изясняване на спорните факти по делото е назначена съдебно-икономическа експертиза, чието заключение е изготвено от вещото лице В. П. – магистър икономист. Съдът намира, че същото е компетентно и безпристрастно изготвено предвид професионалната квалификация на експерта и липсата на данни за заинтересованост от изхода на делото. След изслушване на вещото лице в съдебно заседание и поставяне на въпроси от страните заключението на експертизата е приобщено към доказателствата по делото. Поставена е допълнителна задача с оглед изясняване на спорния въпрос относно размера на нормата на възвръщаемост на капитала, по-конкретно – относно средната стойност на лихвите по кредитите над 5 години до 1 млн. евро за периода юли 2021 г. – юни 2022 г., във връзка с формирания спор относно стойността на нормата на възвръщаемост на привлечения капитал, по което е представено допълнително заключение, прието от страните без оспорване.

Към доказателствата по делото е представена цялата преписка по издаване на оспорвания акт.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена на 13.07.2022 г. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице с право и интерес от оспорване срещу индивидуален административен акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя и подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 13, ал. 9 от ЗЕ.

Производството по издаване на административния акт е иницирано от жалбоподателя с подадено от него заявление, с което се иска утвърждаване на цени на топлинна енергия и преференциални цени и премии за електрическа енергия,

произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство електрическа и топлинна енергия. В случая с оспорвания акт в съответната част по т. 8 от диспозитива на същия, касаеща жалбоподателя, КЕВР се е произнесла, като са утвърдени цени на топлинна енергия и преференциални цени и премии за електрическа енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство електрическа и топлинна енергия, в горепосочените размери.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от АПК индивидуален административен акт е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. В случая е постановен акт, с който са утвърдени цени на топлинна и електрическа енергия, произвеждана от дружеството жалбоподател, с което се засягат негови права и интереси да реализира последната. Следователно е налице правен интерес от оспорване на акта.

Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

По компетентността на органа, процедурата и формата на акта:

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗЕ, регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията се осъществява от Комисия за енергийно и водно регулиране. В чл. 30, ал. 1 ЗЕ са посочени цените, които подлежат на ценово регулиране от Комисията. Разпоредбите на чл. 30, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЕ определят, че на регулиране от Комисията подлежат цените, по които производителите продават топлинна енергия на топлопреносното предприятие и на пряко присъединени клиенти и по които топлопреносното предприятие продава топлинна енергия на клиенти. На основание чл. 33, ал. 1 от ЗЕ и чл. 33а, ал. 1 от ЗЕ Комисията определя преференциални цени и премии за продажба на електрическа енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия по чл. 162, ал. 1. Следователно, в изключителната компетентност на КЕВР е да се произнася по въпросите относно цени за продажба на топлинна енергия и на преференциални цени и премии за продажба на електрическа енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия.

Комисията е постоянно действащ орган, който заседава, ако присъстват не по малко от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав (чл. 13, ал. 1 ЗЕ). Съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗЕ, в редакцията ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 01.02.2022 г., Комисията разглежда и решава въпросите, свързани с регулиране на бизнес плановете и цените в енергетиката и на В и К услугите, и постъпилите жалби в два състава, както следва:

1. състав "Енергетика", който включва председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката;

2. състав "Водоснабдяване и канализация", който включва председателя и членовете със стаж в областта на водоснабдяването и канализацията.

Относно необходимото мнозинство чл. 13, ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1 от ЗЕ предвижда, че Комисията се произнася с мотивирани решения, които са индивидуални или общи административни актове, с мнозинство повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав, от които поне един от членовете със стаж в енергетиката - при упражняване правомощия на комисията в енергетиката. Въздържане от гласуване не се допуска. Начинът на гласуване на всеки гласувал и мотивите на всеки гласувал против се отразяват в протокол към решението (ал. 4).

В случая съдът установява, че оспорваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно овластяване по закон с правомощията по регулиране на цените в енергетиката. Актът е постановен в рамките на правомощията на КЕВР. Спазени са изискванията за кворум и мнозинство за вземане на решения. Оспореното решение е прието от КЕВР на проведено закрито заседание на 01.07.2022 г., на което са присъствали трима от членовете ѝ, формиращи дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, включително председателя, като двама от тях са със стаж в енергетиката, което се установява от представеното копие на протокол от проведено заседание на 01.07.2022 г. Решението е прието при наличието на кворум с изискуемото мнозинство, от състав на комисията, който съответства на закона, поради което не е налице основание за отмяната му по чл. 146, т. 1 от АПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя във връзка с обявяване за противоконституционен на избора на С. Т. за председател на КЕВР с Решение № 8 от 21 юли 2022 г. (обн. ДВ, бр. 58 от 23.07.2022 г.) на Конституционния съд на Република България (КС). С. Т. е избран за председател на КЕВР с Решение на Народното събрание на Република България от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (обн., ДВ, бр. 13/2022 г.). Това решение на Народното събрание е обявено за противоконституционно с Решение № 8 от 21 юли 2022 г. (обн., ДВ, бр. 58 от 23.07.2022 г.) на Конституционния съд на Република България (КС). Следователно, към датата на постановяване на оспорвания административен акт - 01.07.2022 г. – С. Т. е бил редовно избраният председател на КЕВР. Цитираното решение на КС е постановено след посочената дата, като последиците от същото не могат да повлияят на законосъобразността на издадения административен акт. В тази връзка следва да се посочи, че в Решение № 3 от 28.04.2020 г. по к.д. № 5/2019 г. Конституционният съд обсъжда правните последици от обявяването за противоконституционен на ненормативен правен акт, като посочва, че решението на Конституционния съд за обявяване на противоконституционност не застрашава правната сигурност, защото има действие само по отношение на преките последиците на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и не засяга останалите правни последици, настъпили след приемането му, които произтичат от други закони. Последните не са правни последици на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и поради това не се обхващат от действието му назад във времето. От този анализ следва, че обявената противоконституционност на акта, който е основание за възникване на правоотношението на С. Т. като председател на КЕВР, не засяга останалите правни последици, настъпили след приемането му, които произтичат от други закони.

В конкретния случай С. Т. е участвал в образуваното производство в качеството му на председател на КЕВР и член на комисията в състав „Енергетика“. Участието му в производството не е пряка и непосредствена последица от обявеното за противоконституционно решение на НС, а следва от чл. 13, ал. 2, т. 1 от Закона за

енергетиката, съгласно който решенията се приемат с мнозинство от половината от общия брой членове, поне един от които със стаж в енергетиката. Следва да се отбележи, че в конкретния случай, дори да бъде изключен гласът на С. Т., в качеството му на председател, това не опорочава проведената процедура. Законодателят не разграничава участието на председателя от това на останалите членове в конкретния състав, нито му придава на неговия глас по-голяма тежест. В настоящия случай е изпълнено изискването на чл. 13, ал. 1 за кворум - повече от половината от членовете на съответния състав, тъй като в случая се касае за жалба от компетентността на състав „Енергетика“, който включва председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката – общо трима души. Дори да бъде изключен гласът на С. Т., решението е прието с мнозинство от два гласа „за“ от общо три, при необходими 2, както е посочено в чл. 13, ал. 3, т. 1.

Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт, не е ограничено правото на заинтересованите лица да изразят своите становища, включително и да представят необходими доказателства, което право е надлежно упражнено от жалбоподателя в административното производство. Решението е издадено, след като КЕВР е изяснила фактите и обстоятелствата от значение за случая и е обсъдила обясненията и възраженията на заинтересованите лица, включително на жалбоподателя. Провеждането на надлежна административна процедура се установява от представената по делото административна преписка, като жалбоподателят няма възражения в тази насока. Установява се безспорно, че преди приемането на процесното решение е изготвен доклад с вх. № Е-Дк-1500 от 23.05.2022 г. от дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ и дирекция „Правна“ в КЕВР относно регулаторен преглед и утвърждаване на цени на топлинна енергия и определяне на преференциална цена и премии на електрическа енергия от високоефективно комбинирано производство на дружествата от сектор „Топлоенергетика“, считано от 01.07.2022 г. Докладът е приет на заседание на комисията и въз основа на него е изготвен проект на решение, който е подложен на обществено обсъждане със заинтересованите страни и разглеждане на постъпилите становища преди приемане на процесното решение.

Издаденото решение е в предписаната от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания с оглед изискванията на чл. 59 от АПК. Решението съдържа подробна мотивна част, съдържаща експертни констатации на членовете на КЕВР, които са участвали в приемането му, като са обсъдени и изложените от жалбоподателя възражения, противно на твърденията в жалбата. В констативната част на акта е изразена волята на колективния орган по отделните точки, като в оспорваната т. 8 са коментирани направените от „Топлофикация – Разград“ АД възражения и аргументите да бъдат приети за неоснователни. В мотивите са изложени също така правните и фактическите основания за приемането му, конкретно по отношение на жалбоподателя – на стр. 91 – 99 от решението и л. 59 /гръб/ - 63 от делото.

Следователно Решение № Ц-18/01.07.2022 г. е издадено от компетентен орган, в изискуемата от закона писмена форма и при спазване на процесуалните правила.

По материалната законосъобразност на акта:

С оспорваното решение от КЕВР са утвърдени цени на топлинна енергия и преференциални цени и премии за електрическата енергия, произвеждани от „Топлофикация – Разград“ АД, като не са приети заявените от дружеството увеличения спрямо предходния регулаторен период на разходите за заплати и възнаграждения, като са намалени от 725 хил. лева на 645 хил. лева, или с 80 хил. лева, до нивото на отчетената стойност през 2021 г., увеличена допълнително с

14.77%, в съответствие с официалните данни за инфлацията за периода. На следващо място, е приложена норма на възвръщаемост на капитала в размер на 4,48 % вместо предложената от жалбоподателя в размер на 5.82 %. Последните две намаления се оспорват от жалбоподателя и обуславят предмета на делото. В тази връзка съдът намира следното:

Разпоредбите на чл. 30, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЕ определят, че на регулиране от Комисията подлежат цените, по които производителите продават топлинна енергия на топлопреносното предприятие и на пряко присъединени клиенти и по които топлопреносното предприятие продава топлинна енергия на клиенти. На основание чл. 33, ал. 1 от ЗЕ и чл. 33а, ал. 1 от ЗЕ Комисията определя преференциални цени и премии за продажба на електрическа енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия по чл. 162, ал. 1.

Съгласно чл. 31 от ЗЕ (Доп. - ДВ, бр. 74 от 2006 г., в сила от 08.09.2006 г.) при изпълнение на правомощията си за ценово регулиране комисията се ръководи освен от принципите по чл. 23 и 24 и от следните принципи:

1. цените да са недискриминационни, основани на обективни критерии и определени по прозрачен начин;

2. цените на енергийните предприятия да възстановяват икономически обосноваваните разходи за дейността им, включително разходите за: управление, експлоатация и поддръжка на енергийните обекти; поддържане на резервни и регулиращи мощности, необходими за надеждно снабдяване на клиентите; доставка и поддържане на резервите от горива; ремонти; амортизации; съхраняване и преработка на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, извеждане на ядрени съоръжения от експлоатация и ядрена безопасност.

Видовете разходи, пряко свързани със съответната лицензионна дейност, които се включват в цените, се разделят в две основни групи: условно-постоянни разходи и променливи разходи, според връзката им с количеството електрическа енергия и/или осигуряването на услугата. Във всяка от посочените групи разходите се посочват и по икономически елементи – чл. 11, ал. 1 от НРЦЕЕ, чл. 8, ал.1 от НРЦТЕ. Енергийните предприятия представят подробна писмена обосновка и доказателства за предложените за утвърждаване разходи. В предложението за утвърждаване на цени се представя и информация за разходите, които са свързани с нерегулирана дейност, по вид и стойност чл. 11, ал. 3 и 4 от НРЦЕЕ, съответно чл. 8, ал. 3 и 4 от НРЦТЕ. Съгласно последните разпоредби „Комисията утвърждава прогнозен размер на разходите, свързани с лицензионната дейност, като преценява тяхната икономическа обосновааност въз основа на представените от енергийното предприятие писмена обосновка и доказателства като неразделна част от заявлението за цени. Оценката за икономическа обосновааност на разходите и връзката им с изпълнение на лицензионната дейност се извършва въз основа на сравнителни анализи, както и при използване на данни от националната и международната практика и като се вземат предвид отчетените резултати на регулираните енергийни предприятия при съобразяване на принципите на регулирането по Закона за енергетиката“.

При горната нормативна уредба се налага извод, че предложените от производителите конкретни стойности на ценообразуващи елементи и на цената на произведената електрическа енергия не са обвързващи за Комисията, която извършва преценка относно икономическата им обосновааност въз основа на сравнителни анализи, както и при използване на данни от националната и международната практика и като се вземат предвид отчетените резултати на регулираните енергийни предприятия. С оглед на това преценката на конкретната цена за продажба на топлинна и електрическа енергия от производител, е експертна

и е в изключителните правомощия на Комисията по закон. По силата на чл. 30, ал. 1 от ЗЕ, вр. с чл. 2 от НРЦЕЕ и НРЦТЕ КЕВР разполага с дискрецията - правото в рамките на закона и за целите, определени в закона, свободно да осъществява регулиране на цените в случаите, предвидени в този закон. Тази свобода, предоставена на КЕВР, е в рамките на оперативната ѝ самостоятелност, която съгласно разпоредбата на чл. 169 от АПК също подлежи на съдебен контрол - както по отношение на това дали КЕВР разполага с оперативна самостоятелност, така и по отношение на това, ако разполага с такава - дали административният орган не е упражнил превратно така предоставената му оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона.

При изпълнение на правомощията си за ценово регулиране Комисията се ръководи от принципите по чл. 23, чл. 24 и чл. 31 ЗЕ. В чл. 23, т. 4 от ЗЕ е регламентирано задължението на Комисията да осигурява баланс между интересите на енергийните дружества и клиентите. Ето защо правомощията на КЕВР предполагат оценка и анализ на предоставената информация, с оглед на нейната точност и икономическа обоснованост, поради което комисията няма задължение да приеме еднозначно предложенията на енергийните предприятия. Друг принцип, от който се ръководи Комисията при изпълнение на регулаторните си правомощия, е осигуряването на равнопоставеност между отделните категории енергийни предприятия и видовете клиенти (чл. 23, т. 5 от ЗЕ). Изпълнявайки това свое законово задължение и в съответствие с принципа на чл. 8, ал. 2 от АПК, че в пределите на оперативната самостоятелност при еднакви условия сходните случаи се третират еднакво, КЕВР следва да прилага към всички дружества, адресати на процесното решение, общ подход при определяне на цените на електрическа и топлинна енергия и общи принципни положения относно извършените допълнително корекции, но съобразно специфичните особености на дружеството. В разпоредбите на чл. 31 ЗЕ е регламентирано, че се изисква цените да са недискриминационни, основани на обективни критерии и определени по прозрачен начин, да осигуряват икономически обоснована норма на възвръщаемост на капитала и да възстановяват икономически обоснованите разходи за дейността на предприятията, включително разходите за: управление, експлоатация и поддръжка на енергийните обекти; поддържане на резервни и регулиращи мощности, необходими за надеждно снабдяване на клиентите; доставка и поддържане на резервите от горива; ремонти; амортизации; съхраняване и преработка на отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци, извеждане на ядрени съоръжения от експлоатация и ядрена безопасност; балансиране на електроенергийната система.

Съгласно трайната и непротиворечива съдебна практика Комисията няма задължение да приеме всички заявени прогнозни разходи на енергийните предприятия, а само тези, които след съответните анализи и оценки на предоставената информация се явяват целесъобразни и обосновани икономически. Обратното би означавало регулаторната дейност на специализирания орган да се сведе до регистриране на заведените от енергийните предприятия цени на произвежданата енергия. С оглед регламентираното в чл. 23, т. 4 от ЗЕ задължение на Комисията да осигурява баланс между интересите на енергийните предприятия и клиентите, тя дължи анализ и преценка относно икономически обоснованата цена на енергията, която не е произволна, а се определя въз основа на действителните разходи на дружествата, които подлежат на възстановяване, но не и нецелесъобразните такива или дължащи се на неефективност на същото.

Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗЕ „цените, които подлежат на регулиране, се образуват от енергийните предприятия съобразно изискванията на този закон и наредбите по ал. 3. Указанията, дадени от комисията относно образуването на цените, са

задължителни за енергийните предприятия. Разпоредбата на ал. 3 от същия в относимата редакция - ДВ, бр. 38 от 2018 г., в сила от 08.05.2018 г., предвижда, че методите за регулиране на цените, правилата за тяхното образуване или определяне и изменение, редът за предоставяне на информация, внасяне на предложенията за цените и утвърждаването на цените, редът за определяне на премиите, методиката за определяне на прогнозната пазарна цена по групи производители в зависимост от първичния енергиен източник, както и редът за определяне на прогнозната пазарна цена за технологични разходи на оператора на електропреносната мрежа и операторите на електроразпределителните мрежи се определят с наредби за електрическата енергия, топлинната енергия и природния газ, приети от комисията.

В изпълнение на горното е приета Наредба № 5 от 23.01.2014 г. за регулиране на цените на топлинната енергия (НРЦТЕ) за определяне на цените на топлинната енергия. Преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от високоефективно комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, както и премиите за произведена електрическа енергия от централи с обща инсталирана мощност 1 MW и над 1 MW с такова производство, се определят по правилата на Наредба № 1 от 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, съгласно чл. 2, ал. 2, т. 1 от същата. Съгласно чл. 24 от последната наредба преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от високоефективно комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, както и премиите за произведена електрическа енергия се определят съобразно приети от комисията указания на база индивидуалните разходи за производство. Във връзка с приети изменения и допълнения в Наредба № 5 от 23.01.2014 г. за регулиране на цените на топлинната енергия и в Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия (ДВ. бр.52 от 22.06.2018 г.), са разработени нови Указания за образуване на цените на топлинната енергия и на електрическата енергия от комбинирано производство при регулиране чрез метода „норма на възвръщаемост на капитала“, приети с протоколно решение на КЕВР № 116/26.06.2018 г., които отменят предишните Указания, приети с протоколно решение № 95 25.05.2015 г., които са приложими в настоящия случай предвид датата на издаване на процесното решение.

Съгласно чл. 3, ал. 1, вр. с ал. 2 от НРЦТЕ и чл. 3, ал. 1, вр. с ал. 2 от НРЦЕЕ при осъществяване на правомощията си по ценовото регулиране Комисията за енергийно и водно регулиране прилага следните основни методи за ценово регулиране: норма на възвръщаемост; горна граница на цени и горна граница на приходи. Разпоредбата на чл. 3, ал. 2, т. 1 от двете наредби постановява, че методът "норма на възвръщаемост на капитала" е този, при който комисията след проведен регулаторен преглед утвърждава цени и необходими годишни приходи на енергийното предприятие за регулаторен период не по-кратък от една година; следващ регулаторен преглед се извършва по решение на комисията или по заявление на енергийното предприятие при съществени отклонения между одобрените и отчетените елементи на необходимите приходи. По смисъла на § 1, т. 15 от Допълнителните разпоредби на НРЦТЕ и § 1, т. 15 от Допълнителните разпоредби на НРЦЕЕ „регулаторен преглед“ означава дейност, при която Комисията извършва анализ и оценка на отчетната информация за базисната година и прогнозната информация за следващ регулаторен период, предоставена от енергийните предприятия. В резултат на регулаторния преглед, при прилагане на метода „норма на възвръщаемост на капитала“, Комисията утвърждава прогнозните необходими приходи и цените на енергийните предприятия, включително икономически обосноваваните разходи и възвръщаемост на капитала. Легална дефиниция на регулаторен период се съдържа в т. 14 от ДР – това е периодът между два

регулаторни прегледа, който започва от първи юли на съответната година и е с продължителност:

а) от обикновено 1 година за енергийните предприятия, за които се прилага методът по чл. 3, ал. 2, т. 1;

б) от 2 до 5 години за енергийните предприятия, за които се прилага методът по чл. 3, ал. 2, т. 2;

в) от 1 година за енергийните предприятия, които осъществяват дейностите "обществена доставка на електрическа енергия" или "снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител.

На основание чл. 10, ал. 1 от НРЦЕЕ, съответно чл. 7, ал. 1 от НРЦТЕ, необходимите годишни приходи за съответната дейност по лицензията, с изключение на дейностите "обществена доставка на електрическа енергия" и "снабдяване с електрическа енергия от краен снабдител", включват признати от комисията икономически обосновани разходи и възвръщаемост на капитала, изчислени по следната формула: $НП = Р + (РБА * НВ)$, където: НП са необходимите годишни приходи, хил. лв.; Р - годишните разходи за дейността по лицензията, хил. лв.; РБА - признатата от комисията регулаторна база на активите, хил. лв.; НВ - определената от комисията норма на възвръщаемост на капитала за регулаторния период в %. Съгласно чл. 9, ал. 1 от НРЦТЕ, съответно чл. 14, ал. 1 от НРЦЕЕ, утвърдената от комисията регулаторна база на активите, придобити възмездно от енергийното предприятие и пряко свързани с лицензионната дейност, е признатата стойност на активите, върху която енергийното предприятие получава възвръщаемост от вложения капитал.

На основание чл. 10, ал. 1 от НРЦТЕ и чл. 15, ал. 1 от НРЦЕЕ Комисията определя норма на възвръщаемост на капитала за регулаторния период, която е равна на прогнозна среднопретеглена цена на капитала. Среднопретеглената цена на капитала е определената от комисията целева норма на възвръщаемост на привлечения и на собствения капитал на енергийното предприятие, претеглена според дела на всеки от тези източници на финансиране в определената целева структура на капитала. Нормата на възвръщаемост на капитала се определя като норма преди данъчно облагане по формула, регламентирана в ал. 2, в която са включени стойностите на следните показатели: дял на собствения капитал в общия капитал; норма на възвръщаемост на собствения капитал след данъчно облагане; корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане; дял на привлечения капитал в общия капитал; норма на възвръщаемост на привлечения капитал, която е в съответствие с пазарната норма.

В настоящия случай между страните има спор относно размера на определената с решението на КЕВР норма на възвръщаемост на капитала и по-конкретно относно един от формиращите я елементи, а именно – норма на възвръщаемост на привлечения капитал. КЕВР е намалила нормата на възвръщаемост (НВ) на капитала от 5.82% на 4,48%.

Съгласно заключението на назначената по делото експертиза, се установява, че за процесния регулаторен период жалбоподателят е заявил среднопретеглена норма на възвръщаемост на капитала в размер на 5,82 %, изчислена при НВск от 5 % с дял от 76,72 % и НВпк от 6,67 % с дял от 23,28 %. КЕВР е утвърдила среднопретеглена норма на възвръщаемост на капитала в размер на 4,48 %, изчислена при НВск от 4,66 % с дял от 76,72 % и НВпк от 2,17 % с дял от 23,28 %. Съгласно същото заключение, вещото лице е изразило становище, че нормата на възвръщаемост на собствения капитал е определена от КЕВР при ползване на модела за оценка на капиталовите активи – МОКА, който отчита риска на пазара и риска на структурата на капитала в предприятието, с които се увеличава безрисковата доходност. Експертът е стигнал до стойност от 4,66 % на нормата на възвръщаемост на собствения

капитал, която съвпада с изчислената от КЕВР, и е посочил, че на база извършения анализ, счита, че утвърдената от КЕВР среднопретеглена норма на възвръщаемост е определена в съответствие с изискванията на НРЦЕЕ и НРЦТЕ и Указанията за образуване на цените на топлинната енергия и на електрическата енергия от комбинирано производство при регулиране чрез метода „норма на възвръщаемост на капитала“, приети с протоколно решение на КЕВР № 116 от 26.06.2018 г. по т. 1, при прието индивидуално съотношение на собствения и на привлечения капитал на дружеството.

Въз основа на представени от „Топлофикация - Разград“ АД договор за заем със заемодател „Овергаз Капитал“ АД от 28.06.2021 г. и решение на Общото събрание на акционерите на жалбоподателя за предоставяне на допълнителна парична вноска в капитала от „Овергаз Холдинг“ АД от 17.06.2019 г., вещото лице е приело, че КЕВР не е извършила конкретен анализ на тези документи за привлечените средства и лихвените нива по тях. Сочи се, че нормата на възвръщаемост на привлечения капитал от 2,17 % не е икономически обоснована предвид пазарните нива на лихвите по кредити по статистически данни на БНБ за кредити над 1 до 5 години, които са в размер на 2,5 %.

В заключението на основната експертиза вещото лице е изразило становище, че инфлацията в страната няма пряко отношение към лихвите по кредити, предоставяни от банкови институции, и не участва като елемент в използваните методи и подходи за определяне на норма на възвръщаемост на собствения капитал, на привлечения капитал и на средно претеглената норма на възвръщаемост на капитала. Изразено е мнение, че определената норма на възвръщаемост на капитала следва да покрие и разходите за външно финансиране.

Предвид това че спорът по делото относно нормата на възвръщаемост като ценообразуващ метод се състои в спор относно начина на изчисляване на нормата на възвръщаемост на привлечения капитал, е допусната допълнителна експертиза, която да отговори на въпроса какви са средните пазарни стойности на лихвени проценти и обеми по нов бизнес по кредити, различни от овърдрафт, за сектор нефинансови предприятия по период на първоначално фиксиране на лихвения процент, вещото лице е изчислило средна стойност на лихвите по кредити до 1 млн. евро със срок над 5 години, за периода м. юли 2021 г. – м. юни 2022 г., по данни на БНБ. Размерът на пазарната лихва, до който е стигнал, е 1,92 %.

В чл. 10, ал. 2 от НРЦТЕ, съответно чл. 15, ал. 2 от НРЦЕЕ, изрично е уточнено, че образуващ елемент на нормата на възвръщаемост на капитала е норма на възвръщаемост на привлечения капитал, която е **в съответствие с пазарната норма**. Съгласно т. 41 от Указания за образуване на цените на топлинната енергия и на електрическата енергия от комбинирано производство при регулиране чрез метода „норма на възвръщаемост на капитала“, Раздел III, Комисията определя пределна пазарна цена на привлечения капитал на основата на статистически данни за пазарните ѝ величини и/или официално публикувана прогнозна информация. Следователно, в ценообразуващите елементи се включва икономически обоснованата цена на привлечения капитал, която съответства на пазарни величини и/или официално публикувана прогнозна информация.

В настоящия случай, видно от допълнителното заключение на съдебно-икономическата експертиза, се установява, че договорените от „Топлофикация – Р.“ се отклоняват съществено от пазарните лихвени нива. Установено е, че на база данни на БНБ за лихвени проценти и обеми по нов бизнес по кредити, различни от овърдрафт, за сектор нефинансови предприятия по период на първоначално фиксиране на лихвения процент, вещото лице е изчислило средна стойност на лихвите по кредити до 1 млн. евро, със срок над 5 години, за периода м.

юли 2021 г. – м. юни 2022 г. - в размер на 1,92 %. За сравнение, лихвите по сключените договори за кредитиране на жалбоподателя са, както следва: договор за заем от 28.06.2021 г. с „Овергаз Капитал“ АД за сумата от 300 000 лв. с лихва 5,9 % на годишна база, срок за погасяване до 30.09.2021 г. С анекс от 29.09.2021 г. е удължен срокът до 31.12.2021 г., а с анекс от 23.12.2021 г. – до 30.06.2022 г. С решение на Общото събрание на акционерите на „Топлофикация – Разград“ АД е одобрена допълнителна парична вноска от „Овергаз Холдинг“ АД за сумата от 500 000 лв., с лихва от 7,17 %, за срок от 2 години. Условието на посочените сделки са съпоставими с изследваните от вещото лице при изготвяне на допълнителното заключение – кредитиране на нефинансови институции за срок от 1 до 5 години, по нов бизнес по кредити, различни от овърдрафт, поради което съдът го кредитира като компетентно и относимо към настоящия спор.

Липсва икономическа логика да се признае на дружеството финансиране на цена, която е двойно по-висока от пазарната такава. В изпълнение на регулаторната си функция Комисията е задължена да приема тези нива на лихвите, които са икономически обосновани, а не непременно договорените от енергийните предприятия, които съществено надхвърлят пазарните такива. Последното произтича и от чл. 2, ал. 1, т. 4 от ЗЕ, който е регламентиран като основен принцип и гласи, че основна цел на закона е гарантиране на енергийни доставки при минимални разходи. Още повече че в настоящия случай договорите са сключени от жалбоподателя със свързани лица, което обстоятелство е обявено от него в ГФО и не се оспорва в настоящия процес. На следващо място, по отношение на възражението, че сделките предхождат регулаторния период, за който се утвърждават цени, съдът споделя становището на ответника, че при изменение на лихвените проценти предприятието има възможност да предоговори условията по кредитите, като бездействието му в тази посока не следва да се толерира и съответно генерираните разходи да се прехвърлят в тежест на потребителите. В този смисъл е налице и трайна съдебна практика на Върховния административен съд, например: Решение № 9830 от 17.07.2020 г. по адм. дело № 7763/2019 г. на ВАС, Решение № 9775 от 16.07.2020 г. по адм. дело № 5293/2019 г. на ВАС, Решение № 9082 от 06.08.2021 г. по адм. дело № 9198/2020 г.

По възражението на жалбоподателя, че с определената от КЕВР норма на възвръщаемост на капитала не се възстановяват разходите му за вноски във Фонд „Сигурност на енергийната система“ съдът намира, че същите се възстановяват по реда на чл. 35 от ЗЕ и не участват в законово установената формула за изчисляване на нормата на възвръщаемост на капитала. Поради това същите не следва да бъдат вземани предвид при изчисляване на конкретния размер на този критерий за ценообразуване. Относно разходите за достъп до електропреносната мрежа за производители чл. 11, ал. 5 от НРЦЕЕ предвижда, че за целите на регулирането на цените по чл. 30, ал. 1, т. 1 - 4 и чл. 33 от Закона за енергетиката в състава на признатите от комисията разходи не се включват разходи за заплащане на цени за достъп до и/или пренос през електропреносната, съответно електроразпределителните мрежи, които се дължат от производители на електрическа енергия.

По изложените съображения съдът намира определената от КЕВР норма на възвръщаемост на капитала за формирана при спазване на закона и издадените указания. Не се кредитира в тази част заключението на експертизата поради ползването на изходни данни, които съдът намира за неотнормирани към законоустановените елементи на критерия – а именно сключени от жалбоподателя сделки със свързани лица, които условия се отклоняват съществено от пазарните такива. На следващо място, възраженията на дружеството за липса на възможност за

рехабилитация на топлопреносната мрежа е неотносим, доколкото тези разходи се признават като разходи за амортизации и нямат отношение към НВ.

На следващо място, в представената обосновка на планираните разходи, представляваща неразделна част от документацията за утвърждаване на цени на топлинна и електрическа енергия за новия регулаторен период, дружеството е посочило, че средната работна заплата в дружеството изостава, както спрямо средната заплата в сектор „Енергетика“, така и спрямо средната заплата в региона, съгласно данни на НСИ. Познава се на средната брутна работна заплата през 2021 г. в частния сектор, в областта на „производство и разпределение на топлинна и електрическа енергия“, която е била 2 420 лв., при средна работна заплата за дружеството 1 286,53 лв. за 2021 г.

Съгласно заключението на съдебно-икономическата експертиза по данни на Националния статистически институт е изчислена средната заплата за 2021 г. за област Р. в размер на 1 172 лв./месец, а за м. 12.2021 г. – 1 183 лв./месец. Средната месечна заплата в дейност „Производство и разпределение на електрическа и топлинна енергия и на газообразни горива“ на национално ниво за м. 12/2021 г. е в размер на 2 695 лв., а средно за 2021 г. – 2 237 лв. Вещото лице е посочило, че за област Р. няма публикувани данни от НСИ по този показател. Установява се, че средната заплата в дружеството жалбоподател за 2021 г. е била в размер на 1 286,53 лв. на месец. Видно от изложеното, средната заплата в дружеството за 2021 г. (1286,53 лв./месец) е по-висока от средната заплата в област Р. (1172 лв./месец). На следващо място, се установява, че одобрените от КЕВР разходи за заплати, макар и намалени с 80 хил. лв. спрямо заявените от дружеството, са в размер, който е по-висок спрямо отчетените от дружеството за 2021 г., а именно – увеличен е с 14,77%, който представлява размера на инфлацията в страната за периода по данни на НСИ, и спрямо отчетените за предходния регулаторен период със 7,14%. Този подход на увеличаване на разходите с процента на годишна инфлация е приложен от КЕВР по отношение на всички енергийни предприятия и е в съответствие с принципа на равнопоставеност, закрепен в чл. 23, т.5 от ЗЕ. Обратното би довело до неравностойно третиране и ощетяване на предприятия, които са постигнали по-висок размер на заплатите за сметка на оптимизация на други разходи или по-висока приходи. Разликата в конкретните размери на възнагражденията и заплатите в различните енергийни дружества от сектора се дължи на различното им икономическо състояние, което е резултат единствено от тяхното управление. В тази връзка, средната заплата в сектора не може да бъде единствен мотив за исканото увеличение на разходите за жалбоподателя. Следва да се отбележи, че увеличаването на работните заплати не зависи от решението на КЕВР, а на ръководството на предприятието. Одобрените с процесното решение разходи за заплати са прогнозни, а не действително реализирани. В тази връзка на поставен въпрос в съдебно заседание от 06.06.2023 г. вещото лице е посочило, че разходите са заявени от дружеството в горепосочения размер, като „не са представени допълнителни документи, справки и други, които да обосноват този заявен размер, който е прогноза“. Следователно жалбоподателят не е представил доказателства, че реално е увеличил заплатите на наетите работници и служители до размер, съответстващ на исканото увеличение. Независимо от това, с процесното решение КЕВР утвърждава разходи за заплати, които надвишават реално извършваните от дружеството до момента и са по-високи от тези за предходния регулаторен период с близо 15 %, с което увеличение, при съответно решение на ръководството на дружеството, биха могли да се актуализират заплатите на персонала.

По възражението на жалбоподателя, че за осигуряване на равнопоставеност Комисията следва да прилага различен процент на увеличение на разходите за

заплати за различните предприятия от сектор „Топлоенергетика“, с оглед изравняване на заплатите до средната за сектора, съдът намира същото за неоснователно. Именно еднаквият процент увеличение спрямо всички субекти от сектора гарантира равнопоставеност и изпълнение на принципа на недискриминация. Обратното би означавало едни предприятия да получат предимство пред други, които следва да покрият увеличенията на заплатите за сметка на други разходи или на приходите си, което би било дискриминационно. Не би следвало предприятията, които имат по-добро управление и са ангажирали свободни средства за увеличение на заплати, да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение от такива, които не са постигнали това ниво на конкурентоспособност и ефективно управление. В този смисъл е формирана практика на Върховния административен съд – например Решение № 9082 от 06.08.2021 г. по адм. д. № 9198/2020 г.; Решение № 10672 от 20.10.2021 г. по адм. дело № 3733/2021 г. на ВАС.

Отделно от изложеното, в съответствие с принципа за баланс на интересите на предприятията и крайните потребители Комисията е изложила мотиви, че икономическата ситуация е тежка и за двете групи субекти, поради което не може тя да се носи само от едната, а следва загубите да се споделят (съгласно протокол № 173 от 01.07.2022 г. за приемане на проект на решение). Отново следва да се отбележи, че нормативната уредба не задължава регулаторния орган да приеме всички заявени от енергийните предприятия разходи, включително тези за заплати и възнаграждения, нито да гарантира еднакви заплати на всички наети в тези дружества. В този смисъл - Решение № 12692 от 18.12.2023 г. по адм. дело № 6163/2023 г. на ВАС.

При изпълнение на правомощията си за ценово регулиране КЕВР се ръководи от принципите, уредени в чл. 23 и чл. 24 от Закона за енергетиката. В чл. 23, т. 4 ЗЕ е регламентирано правомощието, тоест правото и задължението, на комисията да осигурява баланс между интересите на енергийните предприятия и клиентите. Друг принцип, от който се ръководи комисията при изпълнение на регулаторните си правомощия, е осигуряването на равнопоставеност между отделните категории енергийни предприятия и видовете клиенти (чл. 23, т. 5 от ЗЕ). На следващо място, следва да предприема действия за създаване на стимули за развитието на конкурентен пазар за дейности в енергетиката, където има условия за това (чл. 23, т. 6 ЗЕ), създаване на стимули за енергийните предприятия за ефективност на регулираните дейности (т. 11 от с.з.); създаване на гаранции за защита на крайните клиенти (т.12 от с.з.); насърчаване повишаването на енергийната ефективност при производството, преноса, разпределението и крайното потребление на енергия и природен газ (т.14 от с.з.). Принципите на баланс между интересите на производителите и тези на крайните потребители на електрическа енергия, от една страна, и на сигурност на енергийната система, от друга, на принципите на създаване на условия за ефективност при производството на електрическа енергия и на стимули за конкурентния пазар предполагат оценка и анализ от КЕВР на предоставената информация с оглед на нейната точност и икономическа обосновааност, поради което комисията няма задължение да приеме еднозначно предложенията на енергийните предприятия, ако те не съответстват на балансирания интерес на участниците на енергийния пазар. Да се приеме изцяло предложената от едно определено енергийно дружество цена на електрическа енергия, макар и формирана въз основа на необосновани и завишени разходи, би означавало за това дружество да се създаде предимство във вреда на останалите производители, на конкуренцията и на крайните клиенти.

Поради това оспорваното в настоящото производство решение № Ц-18/01.07.2022 г. на КЕВР е обосновано от икономическа гледна точка, издадено в съответствие с

материалния закон и горните принципи, които следва да съблюдава Комисията при упражняване на правомощията си по регулация на дейностите в енергетиката.

За пълнота следва да се отбележи, че, макар да не са приети за обосновани заявените от жалбоподателя увеличения на горните разходи, КЕВР е определила по-висока цена на произведената от „Топлофикация - Разград“ АД топлинна енергия и преференциална цена и премия за електрическата енергия. Предложената от дружеството жалбоподател преференциална цена е 535,12 лв./MWh, а на топлинна енергия с топлоносител гореща вода - 129,33 лв./MWh. Съгласно приетото от КЕВР те са: преференциална цена на електрическата енергия (без ДДС) - 636,37 лв./MWh; премия по чл. 33а от ЗЕ - 208,91 лв./MWh; еднокомпонентна цена на топлинна енергия с топлоносител гореща вода (без ДДС) - 144,85 лв./MWh.

Следователно, определената от КЕВР по-висока цена на топлинна и електрическа енергия за жалбоподателя е по-благоприятна въпреки извършеното намаляване на част от прогнозните разходи за периода.

Относно разходите за амортизации следва да се подчертае, че по делото е безспорно установено, че заявените такива от жалбоподателя са изцяло приети от Комисията като обща сума въпреки приложения от нея метод на определяне на средния полезен живот на активите. В тази връзка твърденията на жалбоподателя за тяхното намаляване не намират опора в доказателствата по делото, включително заключението на СИЕ, което не е оспорено от същия. Поради изложеното в тази част решението не засяга неблагоприятно права и законни интереси на жалбоподателя и не е предмет на съдебен контрол по настоящото дело.

При горните мотиви настоящият съдебен състав намира, че атакуваното Решение № Ц-18/01.07.2022 г. на КЕВР е издадено от компетентен орган, при спазване на изискванията за необходимите кворум и мнозинство, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, включително специалните такива, уредени в ЗЕ, НРЦТЕ и НРЦЕЕ, както и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това актът е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

По разноските в производството:

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за процесуално представителство в размер на 200 лв. предвид фактическата и правна сложност на делото и броя проведени съдебни заседания, на които е представляван от юриконсулт, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд София-град, Трето отделение, 70-ти с-в

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Топлофикация-Разград“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Индустриална зона, [улица], срещу решение № Ц-18 от 01.07.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране в частта по т. 8 от същото, с която са утвърдени по отношение на жалбоподателя пределни цени на топлинната енергия и преференциални цени и премии за електрическата енергия, произведена по високоефективен комбиниран начин от централи с комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, при прилагане на метода на ценово регулиране „норма на възвръщаемост на капитала“, считано от 01.07.2022 г..

ОСЪЖДА „Топлофикация-Разград“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Индустриална зона, [улица], да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране, [населено място], сумата от 200 (двеста) лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: